

Η ανάγκη επανάκτησης του εθνικού μας εγωισμού – Μέρος Α.

Γράφει ο Δημήτρης Μελισσάρης.

Καταβάλλοντας πάντοτε και συνειδητά κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε να εκφέρω την προσωπική μου γνώμη δίχως την παραμικρή υπόνοια επιρροής από εξωτερικούς παράγοντες και από τον καταιγισμό των εξελίξεων σε κάθε γεγονός με την ανάλυση του οποίου καταπιάνομαι, με αυτοσκοπό την εξασφάλιση της αντικειμενικότητας των άρθρων μου και την ανεμπόδιστη κοινωνία των πεποιθήσεών μου με το φίλο αναγνωστικό κοινό, καλούμαι να ομολογήσω ότι η παρούσα κατάσταση στο αρμενικό μέτωπο δεν μου επέτρεψε να διατηρήσω ακέραια την αντικειμενική φύση της κρίσης μου. Οπότε απολογούμαι εκ των προτέρων.

Η παραπάνω εκδηλωθείσα αδυναμία προέκυψε αβίαστα από την εκβαθέων συγκίνηση και θαυμασμό συνάμα, κατόπιν του ακούσματος της είδησης της εθελούσιας αποστολής του υιού του Αρμένιου πρωθυπουργού στον πόλεμο για την συμμετοχή του στην προσπάθεια αναχαίτισης των ξένων δυνάμεων που επιβουλεύονται μέρος της εθνικής τους κυριαρχίας διά της ενόπλου εισβολής στην επικράτεια της πατρίδας τους. Ωστόσο, ιδιαίτερα

συγκινητικός υπήρξε ο αποχαιρετισμός της μητέρας του, ήτοι της Πρώτης Κυρίας της Αρμενίας, κας. Anna Hakobyan, η οποία είπε εγκάρδια και με μεγαλείο ψυχής «Υιέ μου, σε λατρεύω! Αλλά δεν υπάρχει τίποτα υψηλότερο από το να πεθάνεις για την πατρίδα!».

Όπως τυχαίως, η προαναφερόμενη δήλωση, ούσα η πλέον απόλυτη ένδειξη υγιούς φιλοπατρίας και ερχόμενη πλήρως να υπενθυμίσει στους χαλεπούς τούτους καιρούς του άκρατου εθνομηδενισμού και της μετανεωτερικής καινογλωσσίας την επιζήσασα από την αρχαιότητα και ανά τους αιώνες και διαδεδομένη στα πέρατα της οικουμένης συμβουλή της Σπαρτιάτισσας μάνας προς τον πολεμιστή υιό της «ή τάν ή επί τάς», προξένησε εντύπωση σε κάθε σκεπτόμενο νου, καθώς μία έκφραση πατριωτικού αισθήματος έχαιρε της φιλοξενίας από άπαντα μέσα μαζικής ενημέρωσης της ημεδαπής και μη, γεγονός ανήκουστο στην εποχή της μαζικής δημοκρατίας και της εντεταλμένης κατάλυσης κάθε αξιακού πλαισίου του δυτικού-αστικού πολιτισμού, όπως θα χαρακτήριζε δικαίως ο μεγάλος φιλόσοφος Παναγιώτης Κονδύλης τα συγκαιρινά «δρώμενα», όπου τα θεμελιώδη στοιχεία της ούτως καλουμένης παγκοσμιοποίησης, ο διεθνισμός και ο κακώς νοούμενος αρολιτική προοδευτισμός της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων διά την εξυπηρέτηση ιδιαιτέρων συμφερόντων, έχουν κατ' ουσίαν κυριεύσει κάθε έκφραση της καθημερινής ζωής.

Συνάμα, κρίνω ότι η περίπτωση της κας Hakobyan γεννά την αδήριτη και καθ' όλα επιτακτική ανάγκη όλων όσων (μεταξύ των οποίων και ο υποφαινόμενος) επιμένουν κατά συρροή να πιστεύουν σε κάποια παρωχημένα για την πλειονότητα των συστημικών πνευματικών ταγών αλλά και των πλείστων γνωμηγητόρων ανά την υφήλιο αξιών και ιδεωδών να εκφράσουν μερικές σκέψεις αλλά και τις κοινωνικές τους ανησυχίες. Συγκαταλέγοντας, λοιπόν, εαυτόν σε αυτή την ολιγάριθμη και τρόπον τινά διωκόμενη μειονότητα, καλούμαι να διατυπώσω ευσύνοπτα, μέσω του παρόντος άρθρου, έναν υγιή προβληματισμό, ορμώμενος της εντονότατης διαφοροποίησης που συνάγεται από την αυτόματη σύγκριση μεταξύ των νέων Αρμενίων και της ελληνικής μαθητιώσας νεολαίας (η οποία μονοπωλεί εσχάτως το ενδιαφέρον των δελτίων ειδήσεων κάθε τηλεοπτικού σταθμού) καθώς και της έκαστης κουλτούρας που η κάθε πλευρά πρεσβεύει, θέτοντας πρώτα-πρώτα αξιωματικά ως θέσφατο ότι οι νέοι αποτελούν το μέλλον κάθε κοινωνίας.

Οφείλω, ωστόσο, να δηλώσω εξ αρχής την αποποίηση μου από όποια αξίωση περί λήψης του παρόντος κειμένου ως επιστημονικού κοινωνιολογικού δημιουργήματος, παρά μόνον ως μίας ταπεινής προσπάθειας προσέγγισης ενός λεπτού κοινωνικού ζητήματος.

Αποτελεί κοινό τόπο η άποψη περί ανικανότητας ύπαρξης και προόδου παντός έθνους, δίχως την καλλιέργεια του αισθήματος της εθνικής υπερηφάνειας από την παιδική κιόλας ηλικία. Θα μπορούσε κανείς να εκφράσει άνετα την άποψη ότι το συναίσθημα τούτο λογίζεται ανάλογο του καλώς νοούμενου ατομικού εγωϊσμού, του μετρημένου και του συμβαδίζοντος με τα προγονικά ρητά «μέτρον άριστον» και «μηδέν άγαν», ως καθοριστικού παράγοντα προόδου και ευδοκίμησης του ατόμου. Η παντελής έλλειψη τούτου του εγωϊσμού, ήτοι η ολοκληρωτική απουσία αυτοπεποίθησης από την προσωπικότητα ενός ανθρώπου, ενθαρρύνει την άκρατη πλεονεξία και, εν ολίγοις, τη θρασύτητα των υπολοίπων, με άμεσο αποτέλεσμα την μετατροπή του σε έρμαιο και στόχο εκμετάλλευσης και καταπάτησης, επιφέροντας τον μαρασμό, την αθλιότητα και τα άλλα συμπαρομαρτούντα δεινά στο άτομο αυτό.

Δικαίως, λοιπόν, ο Άγγλος κοινωνιολόγος Χέρμπερτ Σπένσερ υποστήριξε ότι ο υπέρμετρος ατομικός εγωϊσμός πιθανόν να θεωρηθεί κάποτε ως ελάττωμα, ο εθνικός όμως εγωϊσμός, εννοώντας την εθνική υπερηφάνεια, είναι πάντοτε η ευγενέστερη εκ των κοινωνικών αρετών, ούσα απαραίτητο και ζωτικό συστατικό στοιχείο διά την αυτονομία, την ελευθερία και, τελικά, διά την ευδαιμονία του έθνους. Η απουσία εθνικής υπερηφάνειας, υγιούς νοουμένης και όχι υπερβολικής η οποία οδηγεί τους ανθρώπους σε ανήθικες και υπέρμετρες αξιώσεις και δεικνύει την τάση προς επικίνδυνα και απάνθρωπα εγχειρήματα εις βάρος άλλων λαών, είναι συνυφασμένη άρρηκτα με την απουσία φιλοπατρίας, της απαραίτητης επί των ημερών μας εθνικής φιλαυτίας.

Η περίπτωση του αρμενικού λαού αποτελεί αναντίρρητα περίτρανη απόδειξη φιλοπατρίας, διαρκούς και φλογεράς αγάπης προς την πατρώα γη! Για την αξία αυτή παλεύει τα τελευταία εικοσιτετράωρα η αρμενική νεολαία εναντίον των ενόπλων δυνάμεων του κράτους των Αζέρων και κατά της μεγαλοϊδεατικής, χαλιφατικών και οθωμανικών καταβολών, επεκτατικής πολιτικής αναθεωρητισμού της τουρκικής ιθύνουσας πολιτικής ελίτ με πρωτοστάτη της τον Τούρκο πρόεδρο, κο. Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Και γι' αυτόν

ακριβώς τον επουσιώδη και πασιφανή λόγο οι νέοι Αρμένιοι, μεταξύ των οποίων και ο υιός του Αρμένιου πρωθυπουργού ως ίσος μεταξύ ίσων, μετά προθυμίας προστρέχουν να υπηρετήσουν την πατρίδα, εκτελώντας το καθήκον τους, το άσβηστο αυτό χρέος.

Ομολογώ ότι θλίβομαι για την αδυναμία αντιστοίχισης και εύρεσης κοινών τόπων μεταξύ της αρμενικής και της ελληνικής νεολαίας. Η συνειδητοποίηση αυτή προέκυψε από τον αφηρημένο συσχετισμό, στον οποίο προέβην, ανάμεσα στην ισχύουσα μέχρι τώρα κατάσταση στην περιοχή του Ναγκόρνο Καραμπάχ (και την εκεί πατριωτική δράση των νέων Αρμενίων) και τα αιτήματα των, σε πολλές περιπτώσεις, καθοδηγούμενων καταλήψεων στα δημόσια ελληνικά σχολεία, ανάμεσα στα οποία διάβασα και την άρνηση αύξησης της στρατιωτικής θητείας από 9 έως 12 μήνες. Εν αντιθέσει με το παράδειγμα της Αρμενίας, η ελληνική περίπτωση ενός αξιοπρόσεκτου τμήματος της μαθητιώσας (και φοιτητιώσας) νεολαίας αποτελεί δυσάρεστο παράδειγμα. Η έλλειψη της σεμνής φιλοπατρίας και εθνικής αυτοπεποίθησης διαδραματίζει αδιαμφισβήτητα επικίνδυνο ρόλο για το μέλλον της πατρίδας μας, διότι μακροπρόθεσμα ματαιώνεται πάσα σημειωθείσα πρόοδος, ενώ παράλληλα εκτίθενται τοιουτοτρόπως σε άμεσο κίνδυνο τα εθνικά μας δίκαια, καθώς ο τολμηρότερος όμορος λαός, εν προκειμένω η φασίζουσα νεοθωμανική Τουρκία, θα εύρει την πολυπόθητη ευκαιρία να επιτύχει το καίριο χτύπημα που θα καθορίσει και την έκβαση του άτυπου (υβριδικής μορφής) πολέμου.

Όπως με περίσσια γλαφυρότητα έχει περιγράψει με άκρως αφηγηματικό και παραστατικό τρόπο ο μέγας ιστορικός Θουκυδίδης στο χωρίο του Διαλόγου Αθηναίων και Μηλίων εν τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου «Ο ισχυρός προχωρά όσο του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος υποχωρεί όσο του επιβάλλει η αδυναμία του». Δυστυχώς, ουδέποτε ακούσαμε τις συμβουλές των προγόνων μας, καθώς πάντοτε ήμασταν (και εξακολουθούμε) κατά κόρον θαυμαστές και θιασώτες του κάθε τι ξενόφερτου και της δυτικόστροφης, υπερκαταναλωτικής κουλτούρας του συρμού, η οποία έχει πλέον αναχθεί σε αιτία και προϋπόθεση ύπαρξης για την κοινωνία των μαζών. Έτσι γαλουχήθηκε επί συναπτά έτη η ελληνική νεολαία από τους εγχώριους ιδεολογικούς μηχανισμούς, δίχως ιδανικά και δίχως «ψυχή», παρά μονάχα με τα υλικά αγαθά του διεθνισμού και της παγκοσμιοποίησης.

Μακάριος ο Ραλφ Ουάλντο Έμερσον, ηγετική φυσιογνωμία του φιλοσοφικού κινήματος του Υπερβατισμού, που τόνισε το ασυμβίβαστο της ηθικοπνευματικής προόδου με τον υλικό πολιτισμό.

Ας συνειδητοποιήσουμε, έστω και τώρα, ότι λαός που θέλει να ζει ελεύθερος οφείλει πρωτίστως στον εαυτό του να είναι φιλόπατρης. Κάθε λαός με αυτοσεβασμό καλείται να μιμηθεί τα χρηστά ήθη και την ανδραγαθία των προγόνων του, ούτως ώστε να αποβεί άξιος του ονόματος και της κληρονομιάς που αυτό φέρει. Κάθε λαός καλείται, τέλος, και δικαιούται να πιστεύει στο μέλλον του. Ειδάλλως, είναι καταδικασμένος σε μαρασμό και θάνατο.

Επί τέλους, ας κατανοήσουμε την επιτακτικότητα της ανάγκης επανάκτησης του εθνικού μας εγωϊσμού, πριν είναι οριστικώς αργά! Σε αυτό το εγχείρημα οφείλουν οι εντεταλμένοι της διαπαιδαγώγησης, η οικογένεια και η σχολική παιδεία, να προβούν σε δραστικά μέτρα, αποσκοπούντες στην καλλιέργεια της εθνικής συνείδησης και την προαγωγή της ηθικής προόδου έναντι του τερατουργήματος του υλιστικού πολιτισμού. Και, σε αυτό το εγχείρημα, τον επιτελικό ρόλο καλείται να αναλάβει το ίδιο το κράτος και οι φορείς του σε συνεργασία με το σύνολο των εγχώριων ιδεολογικών μηχανισμών, εντάσσοντας την διάπλαση της εθνικής συνείδησης των παιδών στο πλαίσιο μίας ευρύτερης εθνικής, πατριωτικής στρατηγικής. Ας μην λησμονούν οι εκάστοτε εθνοπατέρες ημών το διδακτικό παράδειγμα προς μίμηση του Σπαρτιάτη βασιλιά Αγησίλαου, όπως αυτό μας έρχεται αυτούσιο και αψεγάδιαστο από τον θείο Ξενοφώντα και το ανεκτίμητο έργο του, κατά το οποίο ο ηγέτης οφείλει πρώτος να αναλάβει ευθύνη και, εμποτισμένος στο ελληνικό ιδεώδες του «καλοκάγαθου ανδρός», να εμπνεύσει διά των πράξεών του τον απαίδευτο λαό, ώστε εν συνεχεία να ακολουθήσει μιμητικώς το υπόδειγμα του αρχηγού και οδηγητή του. Δεν υπάρχει πιο αποτελεσματικός τρόπος συνέτισης από τον στοργικό παραδειγματισμό.

Από την άλλη, το εκπαιδευτικό σύστημα επιβάλλεται να ακολουθήσει σύσσωμο και ομόφωνα τα δέοντα μορφωτικά προγράμματα, ώστε να μυήσει την μαθητιώσα νεολαία στην φλογερή προς την πατρώα γη αγάπη των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, με χαρακτηριστικότερο των πλείστων παραδειγμάτων τον μεγάλο Σωκράτη ο οποίος ανέπτυξε υπέρ παντός άλλου την ύψιστη σημασία της πατρίδας ως το πλέον σεμνότερο και αγιώτερο αγαθό.

Το ίδιο σημαντική κρίνεται και η κατ' ουσίαν και όχι επιδερμική και διεκπεραιωτική επαφή με την αρχαία ελληνική και λατινική γραμματεία, με σκοπό την μεταλαμπάδευση των απαραίτητων αρετών, ώστε να καταστούν κτήματα νέων και ασπίδα απέναντι στη μάστιγα ευτελών ψευδοδιεθνιστικών δοξασιών. «Είναι έντιμον το θνήσκειν υπέρ πατρίδος» θα επαναλάμβανε σήμερα ο κορυφαίος Ρωμαίος λυρικός ποιητής Οράτιος, εάν αντίκριζε τις ανδραγαθίες και την θαρραλέα αυταπάρνηση των αδελφών Αρμενίων απέναντι στον έσχατο κίνδυνο, το θάνατο.

Δημοσιεύθηκε στην Εστία, 8 Οκτωβρίου 2020.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>